

Arrest

nr. 167 700 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn 21 juni 1971.

Op 24 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 1 oktober 2010 sturen de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek naar de Roemeense autoriteiten op grond van artikel 16, §1, (e) van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

Op 14 oktober 2010 aanvaardt Roemenië uitdrukkelijk het terugnameverzoek op grond van artikel 16, §1, (e) van de Dublin II-Verordening.

Op 3 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 1 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 1 februari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Il est conjoint à Monsieur / Madame, qui déclare se nommer:

Naam/nom: M.(...) B.(...)

Voornaam/prénom: / G.(...)

Geboortedatum/dat de naissance: 21.06.1971

Geboorteplaats/ lieu de naissance: Tshiaba

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: K.(...) G.(...) 27.07.1963

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving / ONMIDDELIJK

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les 0 jour de la notification de décision / IMMEDIATEMENT

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Geen documenten: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Op heterdaad betrapt: Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam en diefstal.

PV nr AN.(...) van de politie van Antwerpen

Risico op onderduiken: Betrokkene is gekend onder alias: K.(...) G.(...) 27.07.1963

Betrokkene geeft een valse identiteit op M.(...) O.(...) 01.02.1981° van Nederlandse nat.

Eerder BGV: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03.03.2012

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 7, alinea 1:

- 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
- 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

Article 74/14:

- article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite
- article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale
- article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

Sans docs : L'intéressé(e) n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.
Flagrant délit: l'intéressé(e) a été intercepté(e) en flagrant délit de faux en écriture et vol. PV n° AN.(...) de la police de Antwerpen

Risque de fuite: L'intéressé(e) est connu(e) sous différents alias: K.(...) G.(...) 27.07.1963

L'intéressé(e) donne une fausse identité : M.(...) O.(...) 01.02.1981° de nat. hollandaise

OQT antérieur: L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifié(e) le 03.03.2012".

Op 1 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 5 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 1 februari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

A Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: M.(...) G.(...)

Voornaam/prénom: / G.(...)

Geboortedatum/date de naissance: 21.06.1971

Geboorteplaats/lieu de naissance: Tshiaba

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: K.(...) G.(...) 27.07.1963

wordt inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 5 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 01.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend

La décision d'éloignement du 01.02.2014 est assortie de cette interdiction d'entrée. / Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

• 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

• 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een betekening gekregen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.03.2012 aan hetwelk hij geen gevolg gegeven heeft. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en de politie van Antwerpen heeft een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en diefstal. De combinatie van de verschillende elementen vormt de reden waarom hem een inreisverbod van vijfjaar opgelegd wordt.

MOTIF DE LA DECISION:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

■ *En vertu de l'article 74-/11, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de cinq ans paree que l'intéressé a recouru a la fraude ou a d'autres moyens illégaux, afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.*

• 1 ° *aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

■ 2° *l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

l'intéressé a été intercepté en date du 03.03.2012 et a reçu notification d'un ordre de quitter le territoire. Il est à nouveau contrôlé en séjour illégal et la police de Antwerpen a rédigé un PV è sa charge du chef d'usage de faux nom et vol. La combinaison de ces différents éléments est la raison pour laquelle une interdiction de cinq ans lui est imposée."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, aangevoerd. De verwerende partij stelt:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 03.03.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is inmiddels definitief en uitvoerbaar.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel een schending op van artikel 3 EVRM, doch dit kan niet worden gevolgd.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 van de Vreemdelingenwet “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). *In casu* voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Daarenboven is er van een gebonden bevoegdheid slechts sprake “*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord ‘moet’, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen ‘ruime’ discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel ‘moet’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel ‘kan’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr.

207.325 van 13 september 2010). In het geval van de 'verplichte' afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies, die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 en bijlage 13sexies, bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Congo.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. alle elementen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker werd het slachtoffer van een smokkelaar.

Hij was genoodzaakt zich tot hem te richten omdat hij onmogelijk terug kon keren naar Congo of in Boekarest kon blijven.

Dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van feitelijke elementen, alvorens een beslissing te nemen!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker kreeg een inreisverbod betekend van 5 jaar, zonder enige afweging te maken in het dossier van verzoeker.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om dit te doen, zonder enig onderzoek!

Hij kon immers onmogelijk terugkeren en had geen andere keuze!

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen. Hij zag zich echter genoodzaakt zich te richten tot een mensensmokkelaar die hem in het bezit stelde van valse documenten.

Dat hij geen andere keuze zag en enorm veel spijt heeft van deze beslissing.

Tenslotte schendt men het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten die het volgende motiveert:

Artikel 74/14:

- Artikel 4/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale zekerheid
- Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij dit aanhaalt in de bestreden beslissing.

Er is geenszins een risico op onderduiken. Alhoewel verzoeker gekend is onder een andere identiteit, houdt dit geenszins in dat hij zal onderduiken.

Integendeel zelfs! Verzoeker richtte zich tot een smokkelaar die hem in het bezit stelde van vervalste papieren. Hij deed dit echter omdat hij niet terug kon naar Congo.

Dat hij geenszins de intentie heeft om onder te duiken! Meer zelf: hij heeft de intentie een veilig leven voor zichzelf op te bouwen in België en bij te dragen tot de Belgische maatschappij.

Bezwaarlijk kan men stellen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De beslissing is onzorgvuldig en eenzijdig gemotiveerd, zonder rekening te houden met het geheel van feitelijke elementen.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

III.2. Schending van art 3 van het EVRM

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Congo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Congo nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Congolese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Congo, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hier al zijn belangen heeft??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Congo nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een recent en individueel onderzoek in het dossier naar de situatie in het land van herkomst.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110.548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Congo een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar de Congo.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van een afdoende motivering.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verder in de toelichting bij het verzoekschrift voert verzoekende partij ook nog een schending aan van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet d.d. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van vijf jaar (bijlage 13sexies).

Vooreerst houdt verzoekende partij voor dat zij het slachtoffer werd van een smokkelaar, en dit omwille van het feit dat zij onmogelijk terug kon keren naar Congo of in Boekarest kon blijven. Verzoekende partij zou er alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bekomen.

In antwoord op de in het enig middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Inderdaad verblijft verzoekende partij op heden in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris rechte besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Tevens is vastgesteld dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schade, zodat het bevel tevens op grond van artikel 7, eerste lid, 3° werd afgegeven. Verzoekende partij ontkent niet dat een PV werd opgesteld voor aanmatiging van naam en diefstal.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd op grond van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet geen termijn geboden aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie met alle elementen uit het dossier rekening heeft gehouden.

Door verzoekende partij wordt in geen geval concreet aangegeven om welke redenen verzoekende partij onmogelijk kon terugkeren. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag in België. Verzoekende partij kan zich op heden niet enkel beroepen op loutere verklaringen, die zelfs niet eens de reden vermelden waarom verzoekende partij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij er alles heeft aangedaan om legaal verblijf te bekomen. Er werd een asielaanvraag ingediend op 24.09.2010 maar verzoekende partij heeft zelf afstand gedaan van deze asielaanvraag.

Verweerder laat nog gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten verkeerdelijk werd afgeleverd. De bestreden beslissingen verplichten verzoekende partij ook geenszins om terug te keren naar het land van herkomst, doch houden enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

Verzoekende partij houdt verder voor dat er geen risico op onderduiken voorhanden is, gelet op verzoekende partij haar intentie om een leven op te bouwen in België.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel uit niets dat verzoekende partij de intentie heeft om een leven in België op te bouwen. Dit zijn loutere verklaringen.

Gelet op het feit dat betrokkene gekend is onder een alias (K.(...) G.(...) 27.07.1963) en een valse identiteit heeft opgegeven (M.(...) O.(...) 01.02.1981 van Nederlandse nationaliteit) is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat er sprake is van een risico tot onderduiken.

Gelet op het feit dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt door de politie van Antwerpen, en dit voor aanmatiging naam en diefstal (PV nr. AN(...)) kan er ook geen twijfel over bestaan dat

verzoekende partij geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoekende partij gaat zelfs niet in op deze motivering van de bestreden beslissing. Zij laat deze motivering volledig onbesproken en beperkt zich tot de eenvoudige verklaring dat 'bezwaarlijk kan [worden gesteld] dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde'. Het is evenwel duidelijk dat de gegevens in het administratief dossier dit tegenspreken, en er uit de gepleegde feiten duidelijk blijkt dat verzoekende partij wel een gevaar voor de openbare orde betekent.

Verder houdt verzoekende partij voor dat zij een inreisverbod heeft gekregen van 5 jaar, zonder dat enige afweging in het dossier werd gemaakt.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 5 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.03.2012. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en de politie van Antwerpen heeft een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en diefstal.

De vaststellingen inzake de fraude of het gebruik van onwettige middelen, met name dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een identiteitskaart die haar niet toebehoort op naam van een andere persoon (die wel over een verblijfsrecht in België beschikt) en het reeds betekende bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.03.2012, zijn afdoende teneinde over te kunnen gaan tot een inreisverbod van vijf jaar.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde op grond van de combinatie van de verschillende elementen dat een inreisverbod van vijf jaar opgelegd diende te worden. De gemachtigde heeft zich bijgevolg wel degelijk op de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoekende partij beroepen om het inreisverbod te motiveren. Er werd tevens afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing omtrent de termijn van het inreisverbod.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier

moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Dienaangaande dient overigens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift, wenst verweerder er nog op te wijzen dat in de beslissing houdende het inreisverbod duidelijk werd verwezen naar de beslissing tot verwijdering van 01.02.2014.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 04.02.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- de loutere verklaring dat ‘uit de vele recente media weldegelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is’ niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM ; verzoekende partij toont dit geenszins in concreto aan;
- verzoekende partij heeft zelf reeds afstand gedaan van de door haar ingediende asielaanvraag.

Verweerder verwijst nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“6.1.2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

(...)

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

6.1.2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).” (RvV nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Door verzoekende partij wordt in geen geval in concreto aangetoond dat zij gevaar loopt het slachtoffer te worden van ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict’.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 d.d. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 d.d. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 d.d. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar integratie en langdurig verblijf er voor zorgen dat verzoekende partij wel degelijk geregulariseerd dient te worden, laat verweerder nog gelden dat er geenszins een regularisatieprocedure werd opgestart door verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het middel faalt in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de lezing van de twee bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij deze beslissingen wel degelijk gemotiveerd heeft. Zo is het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke omstandigheden worden door de verwerende partij ook beschreven. Zo stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Bovendien wordt gesteld dat *"de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor aanmatiging naam en diefstal"*. Volgens de verwerende partij is er sprake van een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij gekend is onder een alias en omdat zij ook een (andere) valse identiteit opgeeft. Bovendien heeft de verzoekende partij geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert het opleggen van een inreisverbod op grond van de volgende elementen: voor het vrijwillig vertrek is geen termijn toegestaan, de eerste bestreden beslissing stelt immers dat de verzoekende partij het grondgebied onmiddellijk moet verlaten, en de verzoekende partij heeft al een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ontvangen en heeft daar geen gevolg aan gegeven. Het inreisverbod heeft een duur van vijf jaar omwille van de volgende redenen: de verzoekende partij heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op het verblijf te houden. Bovendien is de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en heeft de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en diefstal. De combinatie van deze elementen vormt de reden waarom de verwerende partij een inreisverbod van 5 jaar opgelegd heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan de basis ligt voor het afleveren van het inreisverbod en dat dit niet wordt vermeld in de motivering, dient er op gewezen te worden dat een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering is. In de tweede bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat *"de beslissing tot verwijdering van 01.02.2014 gepaard gaat met het inreisverbod"*. Dit wordt overigens nog een keer herhaald in de tweede bestreden beslissing: *"artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar (...)"*.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen en voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, besproken, daarna wordt er verder gegaan met de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voor het bevel om het grondgebied te verlaten, daar de eerste bestreden beslissing hierop gebaseerd is.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 74/14, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat het voor haar onbegrijpelijk is waarom de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat er een risico bestaat op onderduiken en dat de verwerende partij bezwarend kan stellen dat de verzoekende partij een gevaar zou zijn voor de openbare orde. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet met het geheel van de feitelijke elementen heeft rekening gehouden.

Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze afgeleverd is omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, en omdat zij op heterdaad betrapt is voor aanmatiging naam en diefstal. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, geeft de verwerende partij aan dat er een risico bestaat op onderduiken omdat de verzoekende partij gebruik maakt van 2 aliassen en zij bovendien geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij niet dat zij op het moment van de eerste bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, noch betwist ze dat de politie van Antwerpen een PV heeft opgemaakt voor aanmatiging naam en diefstal.

Het bevel om het grondgebied te verlaten laat geen termijn toe om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus geacht om onmiddellijk gevolg te geven aan deze beslissing. De afwezigheid van enige termijn wordt gemotiveerd door drie verschillende onderdelen: De verwerende partij is van mening dat er een risico bestaat op onderduiken, dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat de verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat een alias niet betekent dat zij zal onderduiken en dat zij helemaal niet de intentie heeft om onder te duiken. Deze loutere verklaring wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij van mening is dat er een risico bestaat op onderduiken, nu de verzoekende partij gebruik maakt van meerdere aliassen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de overdracht van de verzoekende partij aan de Roemeense autoriteiten niet is kunnen doorgaan doordat de verzoekende partij spoorloos was verdwenen.

De verzoekende partij poneert ook dat zij bezwaarlijk als een gevaar voor de openbare orde beschouwd kan worden. Zij licht dit echter niet nader toe. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij hier voorbij gaat aan het feit dat de politie van Antwerpen een PV heeft opgesteld uit hoofd van aanmatiging naam en diefstal en aan het feit dat zij zelf verklaart vervalste papieren te gebruiken die ze heeft verkregen via een smokkelaar.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Congo. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken waarom zij niet kon terugkeren naar

haar land van herkomst. Bovendien heeft de verzoekende partij geen aanvraag ingediend om het bevel om het grondgebied te verlaten, te laten verlengen op grond van haar beweerde onmogelijkheid om terug te keren naar Congo.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar summier betoog de motieven van de eerste bestreden beslissing niet weerlegt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt tevens onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet om de tweede bestreden beslissing te toetsen.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit deze bepaling volgt dat er een inreisverbod van vijf jaar kan worden opgelegd wanneer een onderdaan van een derde land, zoals de verzoekende partij *in casu*, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft een betekening gekregen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.03.2012 aan hetwelk hij geen gevolg gegeven heeft. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en de politie van Antwerpen heeft een PV opgesteld uit hoofde van aanmatiging van naam en diefstal. De combinatie van de verschillende elementen vormt de reden waarom hem een inreisverbod van vijf jaar opgelegd wordt.”*

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen afweging heeft uitgevoerd voor het nemen van de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt immers dat zij niet kan terugkeren naar Congo. Zij betwist ook dat zij geen einde wou maken aan haar onwettige verblijfsituatie.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, heeft ontvangen en hieraan geen gevolg heeft gegeven. Ook het PV uit hoofde van aanmatiging van naam en diefstal wordt niet betwist. Er dient tevens op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet uiteen zet waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Congo en waarom zij ‘genoodzaakt’ was om zich te richten tot een mensensmokkelaar. Het is dan ook onduidelijk welke verdere afweging de verwerende partij volgens de verzoekende partij had moeten maken, voordat de tweede bestreden beslissing werd genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij er alles aan heeft gedaan om legaal verblijf te verkrijgen, stelt de Raad vast dat dit niet gesteund wordt door elementen uit het administratief dossier. De verzoekende partij heeft een asielaanvraag ingediend, maar op basis van vingerafdrukkenonderzoek bleek Roemenië de verantwoordelijke lidstaat te zijn voor deze asielaanvraag op grond van artikel 16, §1, (e) van de Dublin II-Verordening. De terugname door Roemenië heeft echter nooit plaatsgevonden, omdat de

verzoekende partij spoorloos was verdwenen. Deze feiten kunnen moeilijk beschouwd worden als pogingen om legaal verblijf te verkrijgen.

De verzoekende partij stelt ook dat de verwerende partij, bij het nemen van het inreisverbod, geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Ze laat echter na uiteen te zetten waaruit deze specifieke omstandigheden bestaan.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat "*uit vele recente media blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is*" en dat het *in casu* om een preciaire situatie gaat waarbij de verzoekende partij vreest voor een terugkeer. Zij laat echter na om enig begin van bewijs van deze

beweringen voor te leggen. Een loutere vrees dat zij haar leven in Congo opnieuw moet uitbouwen nadat zij jaren in België is geweest en hier haar belangen heeft, veronderstelt niet dat zij in Congo het risico loopt om blootgesteld te worden aan foltering of een mensonterende behandeling.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.5. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat *“het langdurig verblijf, blijk van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Congo een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, ervoor zorgen dat de verzoekende partij wel degelijk geregulariseerd dient te worden”*, blijkt uit hetgeen wat voorafgaat dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Voorts laat de verzoekende partij na uit te leggen waarom de verwerende partij rekening dient te houden met het langdurig verblijf nu de verzoekende partij nooit over legaal verblijf in België heeft kunnen beschikken. Daarenboven wordt geen enkel begin van bewijs van integratie door de verzoekende partij aangevoerd.

3.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

3.1.3.7. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS